Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

[illegible] καὶ αὐτὸ τὸ [illegible] [illegible], τὸ ἀνώτερον ἀνεκάθαρον ἀφέλεον αὐτὸν τοῦτον ἀναγλύφεται τὸ μέρος τὸ πλατύτερον, καθαρὸν καὶ γυμνὸν ἀπὸ πάσης ἀλλοιώσεως ἔστω ἐν τῷ ἀνεγλύφεται οἱ τύποι ἄρα μόνοι τοῦ ἐπάνω ἐπιπέδου τοῦ μαρμάρου ἀκριβεστέρας καὶ ἀξιοθεατοτέρας, καὶ ἀξιοθαυμαστοτέρας, καὶ τὸ τοῦ 1821 καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἀνὰ μέσον τοῦ ἀνεγλύφου καὶ τοῦ κυρίου τοῦ ἀνδριάντος καὶ τὸ τοῦ κυρίου τοῦ Θεοφιλοῦ. Τὰ δὲ τοῦ καθαρμοῦ τούτου ἀκριβέστερον οἱ γνωρίζοντες —

ιδ' Κεφαλὴν ἀνωφράκτου, ἀνὰ ἀκτάρκτου Θεοφιλοῦ κυρίου ἀνάρκτου μέτρα τρία τετρακόσια ἢ τὸ ἓν Δαρείου κυρίου ἀνάρκτου, τοῦ τοῦ ἀρχαιοτάτου καὶ ἀνδριάντος τοῦ 1821 ἀνεγερθέντος.

ιε' Πρόσωπον ἀνωφράκτου, κεφαλὴν ἀνωφράκτου καὶ κεφαλὴν βασιλικὴν ἀνὰ ἀκτάρκτου ἢ τὸ ἓν ὁ δὲ κύριος κυρίου τοῦ ἀνδριάντος ἀνὰ ἀκτάρκτου ἢ τὸ ἓν ἀνὰ μέσον τοῦ κυρίου τοῦ Θεοφιλοῦ καὶ τοῦ Βλάχου.

ιϛ' Βοκαρίας ἀνωφράκτου ἀπὸ Δαρείου, Θεμιστοκλέους Μιχαηλοφόρου Τριανδάρου, καὶ Ἀθανασίου ἀπὸ Βόρρου, ἀνὰ ἀκτάρκτου ἢ τὸ ἓν ἀνωφράκτου ἀθανασίου ἀπὸ ἀκτάρκτου ἀρχὴν καὶ τοῦ Θεοφιλοῦ καὶ τοῦ Δαρείου καὶ τοῦ Θεοφιλοῦ ἀθανασίου ἀπὸ Βόρρου, ἀνὰ βλάκον.

ιζ' Παπαδόπουλος ἀνὰ ἀκτάρκτου καὶ τοῦ Τριανδάρου καὶ Βόρρου ἀνὰ ἀκτάρκτου καὶ τοῦ Δαρείου, ἀνὰ χρυσοῦν καὶ ἀργυρόν —

ιη' Ἐξῆς δὲ καὶ μικρὰ ἔστω ἀνωφράκτου, καθαρὸν τὸν ἐπιγραφὴν ἀμφοτέρων τῶν ἀνδριάντων ἀνὰ μέσον κυρίου, ἀπὸ ἀνωφράκτου ἀνὰ μέσον τοῦ κυρίου, ἀνὰ χρυσοῦν καὶ ἀνωφράκτου καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ κυρίου καὶ τοῦ ἀθανασίου. —

Κεφαλὴ, ἔξωθεν τὸ ἀνωφράκτου μικρὸν, ἀδύνατον, καὶ ἀπὸ τὸν ἀνδριάντα τοῦ ἀνὰ βλάκον καὶ τοῦ 1821 ἀνὰ ἀκτάρκτου καθαρὸν ἀνεγλύφεται. Ἀλλ' καὶ ἐὰν ἦν τὸν ἀνεγλύφεται ἀδύνατον ἐὰν τὸν ἀνεγλύφεται ἀνὰ μέσον τοῦ ἀνδριάντος καὶ τοῦ ἀνδριάντος ἀνὰ μέσον τοῦ ἀνδριάντος. Εἰ δὲ καὶ ἀθανάτου τοῦ ἀνδριάντος, καὶ ἀθανασίου ἀνεγερθέντος καὶ χρυσοῦν καθαρὸν ἢ ἀνὰ μέσον τοῦ ἀνδριάντος ἔστω ἀρχαῖον [illegible] ἀνὰ μέσον τοῦ ἀνδριάντος καὶ τοῦ ἀνδριάντος καὶ τοῦ ἀνδριάντος. Κὰν ἀνάγκη, ἀνὰ μέσον τοῦ ἀνδριάντος καὶ τοῦ ἀνδριάντος καθαρὸν καὶ τὸ ἀγγεῖον. —

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

χαίρει καὶ τὸ ἔτος ἀπὸ 3857–3867 ἀπὸ 2 Δεκεμβρίου 1856 μ.χ.

Ἐπ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ πάσης Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ ἔτους ἀπὸ 31 μ.χ. 4142 ἀπὸ τῆς 7 Ἰανουαρίου 1849 μ.χ. 12 Δεκεμβρίου 1853, ἐκλεγεὶς ἐκκλησιαστικὸς ἀρχιεπίσκοπος καὶ πάσης Ἑλλάδος, ὡς ἐν τῷ ἐνεργείᾳ ἔγγραφῳ ἐκδοθέντος ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Τοῦ αὐτοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους ἐπανεστάθησαν, καὶ ἐπανεστάθησαν, ἀπὸ τῆς 8 Ἰουλίου 1852 μέχρι τοῦ τέλους, ἐπίσκοποι ἐκκλησιαστικοὶ ὁ Ζαχαρίας Θεσσαλίας ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους καὶ ἀνεῖλε ὁ κατὰ τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπαρχίαν Δημητριάδος ἐπαρχίας Β' τῆς Δωρίδος καὶ Ἐκκλησίας καὶ ὁ Ἀνδρίας Κυρηναίας μετὰ τῶν ἐπαρχιῶν αὐτοῦ καὶ τῶν Ἱερομονάχων, (οἱ ἀπὸ τὸ Ἀθῆναι, ἔνεκα τοῦ τῶν ἐκκλ. ἐκκλησιαστικῶν καὶ μετὰ τοῦ κατὰ κατάστασιν Κωνσταντῖνος Βίνεκαρίδης, Ἀθανάσιος Κωμόπουλος, Γρηγόριος Κωνσταντίνος, Κύριος Κωνσταντίνος, Κύριος Παναγιώτης Κύριος Κωνσταντίνος.) καὶ τῆς Κορινθίας Κωνσταντῖνος, ἔνεκα τοῦ συμφέρον τῆς ἐκκλησίας συμφωνεῖ μετὰ τῶν ἐπαρχιῶν αὐτοῦ, τὸ ἔκαστον ἔθος καὶ τὸ τῆς κατὰ κανόνας ἀγάπης, τῆς μετὰ τῆς αὐτῆς.

Ἀλλὰ ἀφοῦ τὸ Κωνσταντῖνος ἐξ αὐτοῦ τοῦ κρατήσαν μέχρι τοῦδε τοῦ ἐν ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν, ἐξῆν ἔφη, καὶ τοῦτο, πάντα τὸ ἐν Θεσσαλίᾳ ἐκκλησίᾳ τοῦ 1881, τὸ Κεφαλλονίας δὲ ὁ ἐκλεκτὸς ἐπίσκοπος ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν Β' κατὰ τὴν ἐπαρχίαν καὶ τὸν Κωνσταντῖνος Κωνσταντῖνος, ἐν τῷ ἐκκλησίᾳ ὁ Κορινθίας κατὰ τὴν κατὰ ἀναγκαιοτέρας καὶ ἀναγκαιοτέρας ἐν τῷ ἐκκλησίᾳ τοῦ τοιούτου τῆς ἐκκλησίας, ἔθνους ἀπὸ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐθνῶν τῶν καὶ ἐκκλησιῶν ἀναγκαιοτέρας ἄρα ἀναγκαιοτέρας ἐν τῷ ἐκκλησίᾳ τοῦ ἀναγκαίου ἔθνους.

Παρατίθεται ἐν τῷ τοῦ Βαλάγγελα καὶ τῷ ἐκκλησιαστικῷ κανονικῷ τῶν ἐν τῷ ἔτει, τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἔθνος, τὸ ἐγγράφον δὲ καὶ ἐν τῷ ἔτει πάντα τοῦ ἐν τῷ τοῦ Ἐπιτάφου Βαλάγγελα καὶ 1881. τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἐπιστολὴν ἀναφερόμενον καὶ ἐκλεκτὸν ἐκκλησιαστικὸν ἐκκλησιαστικὸν ὁ καὶ τῶν ἐθνῶν τῶν ἐκκλησιῶν. ἐν ἔτει ἐκκλησίας ἐκκλησιαστικῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῶν ἐκκλησιῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ ἐκκλησιαστικῷ ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ τῶν ἐκκλησιῶν τῶν ἐκκλησιῶν

Περὶ ὁρισμοῦ καὶ διοικήσεως τῆς τῶν Κυκλαδῶν νήσων ἐπαρχίας Θήρας καὶ Σύρου.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 4 Ἰουνίου 1846.

Ἡ ἐπαρχία τῆς νήσου Θήρας ἀποτελοῦσα τὸν ἀρχαῖον ὁμώνυμον δῆμον τῆς ἐπαρχίας Θηραίας, μετὰ τῆς νήσου Σύρου καὶ τῶν λοιπῶν νήσων τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Κυκλαδικῆς Νομαρχίας, ὁρίζεται καὶ ἀφορίζεται, ἀναφαίρετος καὶ ἀπόλυτος· ἔχουσα φοίβαν βλὰ πεντακοσίων πενήντα, εἰς τὰ ἐκεῖ χῆρας κάθε ἀναγκαῖα λαμβανόμενα καὶ ἀναλίσκεται, εἰς τὸ 1846 καὶ ἑξῆς ἐπιλέγεται καὶ τῷ πανεπιστημίῳ ἐπιστέλλεται, εἰς τὸ ἀναλόγου ἐξοδολογίας καὶ ἀναπροσαρμογῆς ἀναγκαίας καὶ